

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: **G. O. L., IČO X**
sídlem L. 1, S. 5, T. B. C., T. S., S., 4013 B., Maltská republika
zastoupen advokátem Mgr. Jiřím Chlaněm
sídlem Točitá 1964/34, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel,**
sídlem Budějovická 7, 140 00 Praha 4

**o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2017, č. j. 4949/2017-900000-304.4,
ve věci náhrady nákladů za uskladnění výrobků,**

takto:

I. Rozhodnutí Celního úřadu pro Olomoucký kraj ze dne 1. 11. 2016, č. j. 3968-13/2016-580000-12 a rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 18. 1. 2017, č. j. 4949/2017-900000-304.4 **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 20.073 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jiřího Chlaně, advokáta se sídlem Točitá 1964/34, Praha 4.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2017, č. j. 4949/2017-900000-304.4, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 1. 11. 2016, č. j. 3968-13/2016-580000-12. Tímto rozhodnutím byla podle ustanovení § 42 odst. 5 a § 42e odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), žalobci uložena náhrada nákladů za uskladnění vybraných výrobků, 31 500 litrů minerálního oleje obchodního názvu C., a to ve výši 80.458 Kč. Žalobce požaduje rovněž zrušení rozhodnutí celního úřadu.
2. Žalobce s rozhodnutími nesouhlasí a namítá, že:
 - a. rozhodnutí žalovaného a celního úřadu byla vydána na základě předchozích nezákonných rozhodnutí celního úřadu a žalovaného o propadnutí vybraného výrobku ve vlastnictví žalobce ze dne 27. 7. 2016, č. j. 27930-2/2016-900000-304.4. Žalobce se proti těmto rozhodnutím brání žalobou projednávanou tímž soudem pod sp. zn. 65 Af 114/2016;
 - b. zákon o spotřebních daních výslovně uvádí, že správce daně stanoví náhradu nákladů za „náklady za uskladnění“ vybraného výrobku. Žalovaný požaduje po žalobci jako náklady za uskladnění také náklady dopravy a dále náklady dopravy celníků, což žalobce považuje za stanovení povinnosti nad rámec textu zákona. Zákon o spotřebních daních nemá v žádném případě na mysli požadavek hrazení přímých nákladů celního úřadu vůči účastníkům řízení jako jsou náklady úředních osob při vedení celního řízení a výkonu jejich pravomocí v rámci řízení o zajištění vybraného výrobku a jeho uvolnění, resp. propadnutí;
 - c. celní úřad do napadeného rozhodnutí vložil tabulku s názvem „Náklady přečerpání a dopravy z Č. do J.“, týkající se faktury č. X na částku 41.899,50 Kč a v rozhodnutí uvedl, že: *„podklady pro výpočet nákladů na uskladnění výše uvedených vybraných výrobků jsou založeny ve spisu výše uvedené spisové značky“*. Žalobce se domnívá, že celní úřad není zbaven povinností daných ustanovením § 102 daňového řádu a nelze mu tak stanovit povinnost pouhým odkazem na spis, tedy prostou předfakturací náhrady nákladů. V rozhodnutí musí být uvedeno, z jakých principů částka vychází, prokazatelnost odůvodnění jejich vynaložení a další dle ustanovení § 102 odst. 4 daňového řádu. Rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné a zmatečné.
3. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Uvedl, že žalobce uplatňuje stejné námitky jako v odvolání, tyto tak byly vypořádány v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že napadení předchozích rozhodnutí žalovaného žalobou nemůže mít žádný vliv na vydání rozhodnutí o stanovení náhrady nákladů za uskladnění těchto vybraných výrobků, ustanovení § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních žalovanému výslovně stanoví lhůtu pro vydání rozhodnutí, ta je pro něj závazná, musí v ní o nákladech rozhodnout. Žalovaný si je podání žaloby vědom, avšak jedná se o samostatné řízení, jehož výsledek není možné v tomto řízení předjímat. Žalovaný je přesvědčen, že všechny položky stanovené náhrady nákladů za uskladnění vybraných výrobků byly žalobci naúčtovány zcela oprávněně a žalobce je povinen k jejich úhradě. Žalovaný účtoval pouze náklady, které sám v souvislosti se zajištěním vybraných výrobků vynaložil a které byly pro účely jejich zajištění naprosto nezbytné. Žalovaný poukázal na znění ustanovení § 42 odst. 5 zákona o spotřebních daních, v němž se hovoří o nákladech za uskladnění, nikoli o

nákladech za skladování vybraných výrobků. Z tohoto je dle žalovaného naprosto zjevné, že náklady uskladnění jsou nejen náklady za skladování, ale i všechny ostatní náklady, které bylo nutno v souvislosti se skladováním vybraných výrobků vynaložit, tj. i náklady za jejich dopravu. Stejná situace zůstává i ve vztahu k účtovaným nákladům za dopravu pracovníků celní správy, neboť tyto náklady vznikly výhradně v souvislosti s protiprávním jednáním žalobce, a proto byly rovněž dány žalobci k úhradě. Nejedná se o náklady úředních osob při vedení celního řízení a výkonu jejich pravomoci v rámci řízení o zajištění resp. propadnutí vybraných výrobků, tyto osoby žádné řízení se žalobcem nevedly. Pracovníci celní správy, kteří se účastnili uskladnění vybraných výrobků, nejsou totožní s pracovníky celní správy, kteří byli v řízení o jejich zajištění a propadnutí úředními osobami. Pokud pracovníci celní správy museli být účastni uskladnění vybraných výrobků, ať už jako doprovod těchto výrobků při jejich dopravě do místa uskladnění nebo jako skladníci při jejich uskladnění v místě skladování, konali tuto činnost výhradně jako výsledek porušení právních předpisů žalobcem, a proto byly náklady na jejich činnost účtovány žalobci. Žalovaný považuje zdůvodnění nákladů v rozhodnutí celního úřadu za naprosto dostatečné. Nejedná se o žádnou přefakturaci, jak uvádí žalobce. Žalobci není stanovena povinnost k úhradě faktury, je mu stanovena povinnost k úhradě těchto celkových nákladů, jejichž část byla stanovena na základě této faktury. Žalobce je povinen náklady hradit správci daně, nikoli osobě, jež fakturu vystavila.

4. Při jednání soudu žalobce poukázal na skutečnost, že v mezidobí došlo ke zrušení rozhodnutí žalovaného o propadnutí předmětných vybraných výrobků.
5. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 20. 5. 2015 zastavila hlídka celního úřadu jízdní soupravu žalobce za účelem kontroly dopravy dopravovaných výrobků podle zákona o spotřebních daních. Rozhodnutím celního úřadu ze dne 21. 5. 2015, č. j. 33414-7/2015-580000-6, bylo rozhodnuto o zajištění těchto výrobků, a to dle ustanovení § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních. Rozhodnutím celního úřadu ze dne 10. 12. 2015, č. j. 85303/2015-580000-12 bylo rozhodnuto o zabrání vybraných výrobků podle ustanovení § 42d odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 13. 1. 2016 odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalovaným v rozhodnutí ze dne 27. 7. 2016, č. j. 27930-2/2016-900000-304-4, kterým bylo k odvolání žalobce rozhodnutí celního úřadu změněno. Žalovaný rozhodnutí změnil s tím, že namísto jejich zabrání rozhodl podle ustanovení § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních o jejich propadnutí, ve zbytku rozhodnutí celního úřadu potvrdil. Celní úřad dne 1. 11. 2016 vydal rozhodnutí č. j. 3968-13/2016-580000-12, jímž rozhodl o náhradě nákladů za uskladnění vybraných výrobků, 31.500 l minerálního oleje obchodního názvu C. zajištěného při dopravě dne 20. 5. 2015, a to ve výši 80.458 Kč. Podkladem pro výpočet nákladů za uskladnění byl: protokol o místním šetření ze dne 20. 5. 2015, výše vymezená rozhodnutí celního úřadu ze dne 10. 12. 2015 a rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2016 pro stanovení období skladování, faktury smluvních subjektů Č., a. s., J. L., s. r. o., a O. H. a. s., u nichž byly výrobky skladovány, knihy jízd vozidel RZ X a X ze dnů 22. 5. 2015, 16. 2. 2016 a 18. 2. 2016, technické průkazy těchto vozidel (průměrná spotřeba), záznam č. j. 3968-7/2016-580000-01 ze dne 20. 10. 2016 zahrnující dobu úkonů skladníků a vozidla použitá k dopravě na místo úkonů a zpět, sdělení žalovaného ze dne 9. 6. 2015 a 10. 3. 2016 ohledně hodinových platových nákladů zúčastněných skladníků. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 25. 11. 2016 odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

6. Ze spisu zdejšího soudu vedeného pod sp. zn. 65 Af 114/2016 bylo zjištěno, že v této věci bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 29. 3. 2018, č. j. 65 Af 114/2016-83 tak, že rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2016, č. j. 27930-2/2016-900000-304-4, jímž bylo žalovaným rozhodnuto o propadnutí předmětných vybraných výrobků, bylo zrušeno pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v jeho vnitřní rozpornosti, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Rozsudek nabyl právní moci dne 30. 4. 2018.
7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 s. ř. s.).
8. Podle ustanovení § 42 odst. 5 věty druhé zákona o spotřebních daních správce daně náklady na uskladnění zajištěných vybraných výrobků a dopravního prostředku hradí jejich vlastník, popřípadě osoba, u níž byly vybrané výrobky zjištěny, pouze v případě, že správce daně rozhodne o propadnutí nebo zabrání zajištěných vybraných výrobků nebo dopravního prostředku.
9. Podle ustanovení § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních náhradu nákladů za uskladnění zajištěných vybraných výrobků a dopravního prostředku v řízení o zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku stanoví správce daně nejpozději do 120 dní od právní moci rozhodnutí o propadnutí nebo zabrání vybraných výrobků nebo dopravního prostředku.
10. Vzhledem ke skutečnosti, že zákonný podklad pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí resp. rozhodnutí celního úřadu, jehož vydání a existence je ve smyslu ustanovení § 42 odst. 5 věty druhé zákona o spotřebních daních nezbytným předpokladem pro stanovení náhrady nákladů za uskladnění zajištěných vybraných výrobků, byl rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29. 3. 2018, č. j. 65 Af 114/2016-83 zrušen, je nezbytné zrušit i rozhodnutí žalovaného, které je nyní předmětem soudního přezkumu. Ze stejného důvodu krajský soud v tomto případě zrušil i rozhodnutí celního úřadu, jež rovněž v nastalé situaci nemůže obstát.
11. Ačkoli v době vydání rozhodnutí žalovaného, resp. celního úřadu, jímž byla žalobci stanovena náhrada nákladů za uskladnění zajištěných vybraných výrobků, rozhodnutí o propadnutí těchto výrobků existovalo, a celní úřad, resp. žalovaný tak zákonný podklad pro vydání rozhodnutí měly, nelze odhlédnout od skutečnosti, že předmětné rozhodnutí žalovaného bylo krajským soudem zrušeno a bylo tedy nezákonné i v době vydání žalobou napadených rozhodnutí. Nelze akceptovat existenci rozhodnutí, které bylo vydáno na základě nezákonného podkladu. Celní úřad, resp. žalovaný, tak mohou vydat nové rozhodnutí o stanovení nákladů za uskladnění vybraných výrobků až poté, co bude případně nově pravomocně rozhodnuto o propadnutí vybraných výrobků.
12. Krajský soud tak pro nezákonnost zrušil rozhodnutí žalovaného podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. a rozhodnutí celního úřadu podle ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
13. K dalším námitkám žalobce krajský soud uvádí, že „náklady za uskladnění“ ve smyslu ustanovení § 42 odst. 5 a § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních jsou veškeré účelně vynaložené náklady, které musí celní úřad v souvislosti s uskladněním zajištěných vybraných výrobků vynaložit a které by mu jinak nevznikly, tedy i náklady dopravy a náklady dopravy celníků, pokud byly vynaloženy v souvislosti s uskladněním zajištěných

vybraných výrobků. Nejedná se o náklady za vedení celního řízení či za výkon pravomoci, jak se mylně domnívá žalobce. Žalobní bod b) není důvodný.

14. Co se týče žalobcem namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro absenci odůvodnění důvodnosti vynaložení nákladů, krajský soud v tomto s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015 č. j. 10 Afs 146/2014-29 (dostupný na www.nssoud.cz), přisvědčuje žalobci. Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku zabýval právě náležitostmi odůvodnění výše nákladů uložených k úhradě (odst. 21 až 26) a konstatoval, že odkaz na faktury vystavené jinou právnickou osobou za uskladnění zajištěných minerálních olejů a neodůvodnění přiměřenosti nákladů účtovaných žalobci při odvolacích námitkách žalobce směřujících do přiměřenosti těchto nákladů je nedostatečné. Za situace, kdy žalobce v odvolání namítal, že mu nelze stanovit povinnost pouhým odkazem na spis a náklady mu prakticky „přeúčtovat“, že je nezbytné, aby v rozhodnutí bylo uvedeno, z jakých principů částka za přečerpání a dopravu z Č. do J. vychází a řádně ji odůvodnit, a žalovaný se s touto námitkou vypořádal tak, že v odkazu na fakturu neshledává žádné pochybení, přičemž žalobci je stanoveno k úhradě pouze to, co za přečerpání celní úřad sám uhradil (str. 3 odst. 4 rozhodnutí žalovaného), s tím, že jasně uvedl, o jaké náklady se jedná, v jaké výši a na základě jakých podkladů k nim došel, je takové odůvodnění ve světle výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nedostatečné. Rozhodnutí žalovaného musí obsahovat řádné vypořádání námitky žalobce a tedy zdůvodnění závěrů o důvodnosti nákladů za přečerpání a dopravu stanovených fakturou č. X. Krajský soud tak shledává důvodnou i námitku c) žalobce.
15. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení plně procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 20.073 Kč tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, a dále náklady za zastupování žalobce advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 12.400 Kč za 4 provedených úkonů právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) AT, tj. převzetí zastoupení, sepsí žaloby, repliky ze dne 6. 6. 2017, a účast na jednání před soudem dne 11. 7. 2018 (odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3.100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT), a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 1.200 Kč, tj. 4 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT, a náhrada cestovních výdajů, když právní zástupce žalobce požadoval uhradit jízdné vlakem z Prahy do Olomouce a zpět ve výši 510 Kč, to vše zvýšené o DPH z odměny a náhrad ve výši 2.963 Kč (tj. 21 % z částky 14.110 Kč), neboť zástupce žalobce je plátcem uvedené daně.
16. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

Olomouc 11. července 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.